

ТЕРЕН

число 2 (16), вересень 2005 Інформаційний бюлетень українських націоналістів

В номері:

Анатолій ГАЛЬЧИНСЬКИЙ:

Націоналізму - так!

стор. 3, 7

Секретаріат "Армії Безсмертних" :

Триває збір підписів за визнання УПА

стор. 2

Тарас РАНКОВИЙ:

Руйнування брехні Москви до річниці Беслану

стор. 5

Мстислав КВІТЕНЬ:

Загрози Незалежності

стор. 7

Тарас РАНКОВИЙ:

Суперліберальна влада України або 1 200 000 проданих душ

стор. 4

Павло МАКАРЕНКО:

Чому ми рівняємось на Росію?!

стор. 6, 7

Вишкіл:

Повстанська Ватра - 2005. Зголошення триває!

стор. 8

Тарас РАНКОВИЙ:

Нова влада знову вигадує "велосипед" мовного питання?

стор. 4

Націоналізм і незалежність

З-поміж усієї антиукраїнської пропаганди, яка здебільшого оплачується та освячується Москвою, лише одне твердження можна вважати правильним. І сьогодні "друзі" України не втомлюються переконувати, що Незалежність нашої держави - це результат цілеспрямованої діяльності українських націоналістів. Так воно і є. Впродовж усього минулого століття український націоналістичний рух був найпопулярнішою суспільною і політичною силою, що не лише виступав за незалежність України, а й боровся за неї усіма доступними наші методами. Яскрава ілюстрація - героїчна боротьба ОУН і УПА в роки Другої світової війни. Жоден інший політичний рух не спромігся так гордо пронести прапор Незалежності своєї Батьківщини, як це зробили українські націоналісти.

Донедавна більшість вітчизняних політиків, державних і громадських діячів наголошували, що Незалежність України - доконаний історичний факт. Минулий рік спростував таке, здавалося б, очевидне твердження. З'їзда сепаратистів у Сєвєродонецьку примусив багатьох задати собі нериторичне запитання: а чи справді Незалежність України - аксіома для вітчизняних політиків?

Ще рік тому було важко собі уявити, що перший президент незалежної України Леонід Кравчук з трибуни Верховної Ради може поставити під сумнів правильність свого рішення стосовно підписання ним Біловезьких угод, які ліквідували новітню російську імперію - Радянський союз. Сьогодні Кравчук, не лише "кається" за Біловезьку Пушу, а й утворив громадську організацію під фарисейською назвою "Об'єднана Україна", де політичний притулок знайшли фактично усі відомі ініціатори ліквідації незалежності України у Сєвєродонецьку. Більше того, саме Кравчук заявив, що "не виключає втрати Україною незалежності". За його словами, "в історії є факти, коли минало п'ятдесят років і держава втрачала свою незалежність". Така загроза, - переконаний перший президент, - існуватиме і через сто і двісті років. Не можна часовий фактор вважати головним, ось живемо ми 20 років, а на 21 може статися катастрофа". Характерно, що "каркання" Кравчука пролунало саме в переддень Дня Незалежності.

Даремно нинішня опозиція дорікає владі за політичні репресії та відсутність свободи слова в незалежній Україні. Навпаки, такого розгулу демократії, як постреволуційний час в країні ще не було. Нещодавно ЗМІ оприлюднили заяву "Російського руху Севастополя" у якому ця громадська організація закликала армію, флот, правоохоронні органи, службу безпеки України перейти на бік опозиції. За всіма ознаками - це спроба військового перевороту. З боку влади - мовчанка.

Тим часом інформаційні повідомлення з Криму нагадують вістку з фронту. Виглядає, що на півострові відбувається спеціальна операція з ліквідації української державності. Проросійські організації "Руський блок", "Держава", "Союз" та інші розпочали справжню війну з усім, що нагадує незалежність України. Так, у справжній облозі понад місяць перебувала тоді ще не відкрита українська школа-гімназія у селищі Комсомольському, що неподалік Сімферополя. Активісти російських шовіністичних організацій розбили неподалік школи намети, тероризували українців та обіцяли, що не допустять відкриття школи, оскільки

навчання там вестиметься державною мовою. І це при тому, що з 297 батьківських заяв у 204 міститься прохання, щоб діти навчалися саме українською. В цілому в Криму існує 555 російських шкіл, де російською навчається 223 тисячі учнів, і тільки в 6 школах, близько 7 тисяч українців мають можливість навчатися рідною мовою.

Терпіння українців випробовують не лише в Криму, східі та півдні України, а й столиці. Свій вовчий оскал так звана опозиція показала в день переїзду кафедри Української Греко-Католицької Церкви зі Львова до Києва. Ось як описує свої враження від "протестів" опозиції один із очевидців, журналіст інтернет-видання "Майдан": "Бойовий друг "конотопської відьми" Володимир Марченко оголосив "загальну мобілізацію православних для боротьби зі злочинним режимом". А представник Союзу радянських офіцерів "просвітив" народ, що УГКЦ підтримувала фашистів, що помаранчева революція відбувалася за гроші ЦРУ, англійської розвідки (її назву він забув) та "Моссаду", причому останній здійснював оперативне керівництво, про окупацію галичанами України. А ще він розповів, що батько Ошенка працював на гестапо, тому 7 разів втік з концтабору й залишився живим. Правда, додав, що це йому так заздється. При цьому не перекерхється, як радить народна приказка. Дунають антидержавні заклики, спрямовані на підірив основ держави, розпалювання міжнародної та міжрелігійної ворожнечі, але сподівань, що СБУ зверне на це увагу, чомусь мало".

продовження стор. 4

Фусако Сігенобу, одна із керівників Червоної Армії (зіліва)

Японська "Червона Армія" - символ ліворадикального руху і приклад для сучасних терористів

Прелюдія до теми історії беззаперечним лідером в опитуванні.

Коли через декілька років нас запитують, якими словами ви б охарактеризували сучасний світ, переконаний, слово "тероризм" буде одне із найпопулярніших. Можна не згадувати жителів США, Західної Європи чи Ізраїлю, - тема тероризму буде

продовження стор. 5, 8

Олег Медунія:

влада має стояти на захисті національних інтересів

Інтерв'ю з заступником голови Сумської обласної державної адміністрації, головою Молодіжного Націоналістичного Конгресу Олегом Медунією.

Пане Олеже, що змінилося в Вашій роботі з лютого 2005 року, коли Вас призначили заступником голови Сумської обласної державної адміністрації.

- У мене не було жодного досвіду роботи у владі, і перших три місяці мені було дуже складно, тому, що брак цього досвіду позначався на якості моєї роботи. В мене було бажання, щоб якість моєї роботи була на високому рівні.

Останнім часом кардинально змінився спосіб мого життя. Працювати на постійній основі громадським діячем, очолювати громадську структуру це одне, а бути у владі - це інше. Це означає більш сувору відповідальність...

продовження стор. 6

Заява про недопустимість увіковічнення антиукраїнців

До 350-річчя міста Суми міська влада на чолі з соціалістом Сергієм Клочко задумала ошавшити його жителів. В.о. міського голови С. Клочко та його команда однодумців вирішили встановити меморіальні дошки на односторонніх вулицях росіянам-комуністам: маршалу Жукову Г.П., генералу Ватутіну М.Ф. та каральному загону генерала Чеснова.

Ми, оцінюємо ці дії як такі, що мають яскраво виражений антиукраїнський характер. Вони є проявом невігластва та бездарності. Ми, українські націоналісти, вкрай обурені діями місцевої влади, яка намагається зробити героїв із Жукова, що разом з Берією видав указ про виселення всіх українців із своїх етнічних земель, Ватутіна, який здійснював терористичні акції проти українського папіля в часі Другої світової війни, та генерала Чеснова, який проводив каральні акції проти мирного українського населення під час війни. Сумщина має своїх героїв, таких як Петро Калнишевський, Іван Вигovsky, Олег Ольжич, Леонід Полтава, Семен Сапун та інших.

Всі ці дії засвідчують те, що влада у місті Суми не знає української історії і орієнтована на чужі антиукраїнські сили та ідеї.

Сумська обласна організація Молодіжного Націоналістичного Конгресу

Сумська обласна організація Спілки Української Молоді

Регіони. Коротко

Київ:

17 червня Київська міська організація Молодіжного Націоналістичного Конгресу взяла участь у Форумі молоді Києва. Наші представники відповіли за роботу секції національно-патріотичного виховання молоді. Наслідком роботи членства МНК стала пропозиція від начальника міського відділу у справах молоді і спорту щодо створення програми національно-патріотичного виховання молоді.

14 липня у Києві відбулось перше засідання секретаріату Громадської комісії "Армія Безсмертних", метою діяльності якої є визнання боротьби ОУН-УПА на державному рівні. До комісії увійшли і Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

Львів:

26 червня до Дня Молоді Молодіжний Націоналістичний Конгрес провів акцію "Молодь в об'єктиві". Основна її частина - фотоконкурс, де молоді лунани мали змогу знайти свої обличчя і обличчя своїх друзів. Ще одним елементом акції було опитування, у якому взяли участь півсотні молодих людей віком від 17 до 28 років. Лунанам пропонувалось оцінити актуальність націоналізму як явища для сучасної України, визначити перешкоди для розвитку сучасного українця, перспективи молодіжного руху.

Кіровоград:

28 червня відбулася перша в історії Кіровоградської області дискотека. Метою проведення заходу було не тільки пропаганда української музики, але й донесення до патріотичної молоді ідей українського націоналізму. Цікаві конкурси та шість годин справжньої української музики різних стилів дали зрозуміти, що українська мова, культура та ідея в м. Кіровограді є перспективними, а наше завдання - зробити їх максимально популярними в самому центрі України.

Тернопіль:

Тернопільський молодіжний вишкільний табір "Лисона 2005 ім. Івана Гавали" став уже восьмим всеукраїнським заходом, проведенням Молодіжним Націоналістичним Конгресом в Бережанському районі Тернопільської області. Цього року близько 200 юнаків та юначок з усіх регіонів України згодилися пройти цей вишкіл.

Програма МВТ "Лисона 2005 ім. І. Гавали" складалася як з теоретичних лекцій так і практичних вишкіль. Табір став одним з найбільш успішних таборів МНК, його змістом стало вишколення волі та духу.

Суми:

З 12 по 14 серпня на території Краснопільського району Сумської області з ініціативи СОО МНК в рамках реалізації проекту "Русь коса: огляд історії та перспектив розвитку" відбувся навчальний "семинар на траві" з менеджменту НДО. До участі у заході були запрошені дівчата з Київської, Волинської, Тернопільської та Кіровоградської обласних структур МНК та інших громадських організацій.

З 19 до 23 серпня на Троєстянеччині Сумської області СОО МНК провела молодіжний патріотично-виховний похід присвячений Дню Незалежності України.

До участі в таборі було запрошено близько 50 юнаків та дівчат з більшості районів Сумської області.

Триває збір підписів за "Армію Безсмертних"

"Зважаючи на нагальну необхідність відтворення історичної правди про національно-визвольну боротьбу українського народу протягом ХХ століття (1917-1991), визначити важливу суспільно-політичну роль визнання статусу учасників національно-визвольної боротьби за державну незалежність України, а передовсім виняткове значення головного репрезентанта цієї боротьби - Української Повстанської Армії - є невідкладна необхідність в координації і об'єднанні дій всіх прихильників визнання на державному рівні боротьби ОУН і УПА з німецьким та більшовицьким окупаційними режимами, їх репресивно-каральними апаратами" - так починається прес-реліз Громадської комісії України "Армія безсмертних".

14 липня у Києві відбулось перше засідання секретаріату комісії. На порядку денному було питання визнання ОУН-УПА. До складу комісії увійшли Всеукраїнське братство ОУН-УПА, Київське крайове братство ОУН-УПА, Конгрес Українських Націоналістів, Народний Рух України, Спілка офіцерів України, Всеукраїнське об'єднання ветеранів, Міжнародна асоціація "Козацтво". З серпня до неї долучився Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

На установчому засіданні секретаріат прийняв текст Меморандуму комісії.

Першим кроком Громадської комісії став збір підписів за державне визнання статусу учасників широкої національно-визвольної боротьби ОУН і УПА за державну незалежність України.

МЕМОРАНДУМ Громадської комісії України "Армія безсмертних"

Громадська комісія створюється з метою координації спільних дій національно-патріотичних організацій та державницьких політичних партій за юридичне та історичне визнання на державному рівні діяльності ОУН і УПА національно-визвольної боротьбою за звільнення України від колоніальної залежності та утвердження Української Самостійної Соборної Держави.

Громадська комісія вважає необхідним законодавче вирішення проблеми ОУН і УПА, яке гарантуватиме надання учасникам національно-визвольної боротьби належного державного статусу та вшанування на державному рівні подій і героїв національно-визвольних змагань.

Верховній Раді України, Президенту України, Уряду пора нарешті прийняти для цього відповідні рішення та законодавчу базу, щоб увірвати на державному рівні та в суспільній думці визнання діяльності ОУН і УПА героїчною визвольною боротьбою, яка заслуговує на адекватні їй моральні і матеріальні винагороди, відшкодування, пільги і всебічну державну допомогу.

Учасники визвольної боротьби за державну незалежність України мають нарешті, хоч і наприкінці життєвого шляху, отримати від своєї держави, за яку вони жертвою боролися, все необхідне для захищеного і забезпеченого життя. Сучасна українська держава, як це не трагічно, не утверджує в сучасному суспільстві історичну справедливість по відношенню до учасників визвольної боротьби. Навпаки, держава, як і при тоталітарній радянській владі, продовжує визнавати і підтримувати тих, хто служив імперській системі, її репресивно-каральному апарату. Посібникам колонізаторів наша, нібито вже незалежна держава, продовжує по інерції надавати пільги, виплати, кошти на оздоровлення, привілеї, нагороди. Ветерани комуністичної партії, радянські службовці, особовий склад репресивно-каральних органів, які гнобили і нищили Україну, тепер

отримують все необхідне - і морально і матеріально - від української держави, проти якої вони діяли, і проти якої вони і тепер налаштовані.

Тому є вкрай необхідним якнайкоріше відновити історичну справедливість. Учасники боротьби за незалежність України мають отримати шану, визнання і всі належні пільги, привілеї і нагороди. Інакше наша незалежність продовжуватиме мати буфаторський, декоративний вигляд і не матиме майбутнього. Треба унезалежитись від всіх залишків нашого ганебного колоніального минулого.

Слава героїчним борцям за національну свободу і державну незалежність України! Завдяки їх героїчній боротьбі існує наша держава.

Український народ визнає своїх героїв. Україно, визнає своїх синів і дочок, які пожертували собою ради тебе!

Секретаріат Громадської комісії України "Армія Безсмертних"

Контактувати за адресою: м. Київ, вул. Ярославів Вал, 9, пом. 3, Громадська комісія України "Армія Безсмертних", тел. (044) 235-89-92

Сумський спротив: рік по тому

Не Україна для нас, а ми для України!

Дмитро Мирон Орик"

На цьому місці ми встали з колін і побачили волю.

Спротив сумських студентів вже увійшов в історію. І як завжди стається із героїчними сторінками нашого минулого, знайшлося багато "ділків", які хочуть поспілкувати на "популярній темі". Як зараз виявилось, серед представників тодішньої сумської влади було немало співчуваючих та навіть таких, що тасно допомагали студентам. Немало зараз і молодіжних і не тільки "лідерів", що виявляється все тоді "організували" і "забезпечили". Хотілось би зараз хоч трошки пролити світло на "темний бік" тих подій, аде привів для того чималий - рік від затримання міліцією студентського походу на Київ.

Говорачи про "темний бік" ми не мали на увазі нічого "темного", а лише невидиму для пересічного ока організаційну, фінансову та кадрову сторону студентського спротиву. У багатьох політичних структурах та у теперішній владі зараз можна побачити схему співіснування номінального лідера, такого собі "парадного генерала" та реального, "сірого кардинала". Шось подібне відбулось і півтора роки тому, коли активні студенти, обурені нахабними діями влади, вирішили протидіяти сваволі, проте не мали ні досвіду, ні ресурсів, ні зв'язків. На такому тлі природно мала з'явитися команда людей зі своїми лідерами, яка б організувала та правильно скерувала енергію студентства. І цією силою стала організація - лідер молодіжок Сумщини та провідник активного спротиву тодішній владі - Молодіжний Націоналістичний Конгрес. Саме кадри цієї організації забезпечили сумський спротив досвідом та знаннями, не просто "допомогли", а усією командою включилися в роботу. Не чимаясь

применувати роль незаангажованого студентства, аде без студентів "сумської революції" не було б взагалі, а без мужніх її лідерів як Ірина Меркун, студенти не пішли б до кінця. Однак, реально усі організаційні діячки - від роботи зі ЗМІ до інтенданта наметового містечка - були забезпечені кадрами МНК.

12 травня, коли відбувся перший мітинг проти об'єднання вузів, його безпосереднім організатором був Голова Сумської обласної організації МНК Георгій Сахнок. Фактично, все організаційне забезпечення взяла на себе обласна організація МНК. Люди були організовані студентами - членами МНК. Після того Сумський обласний комітет молодіжних організацій, Спілка Української Молоді "Сумщина" та інші молодіжні організації направили масу відкритих листів до усіх вищих державних чинників України. Паралельно був здійснений випуск великих тиражів листівок, плакатів, газет, які знову ж такі макетувалися, вичітувалися та друкувалися. Молодіжним Націоналістичним Конгресом. Пізніше із гришми на друк допомогла коаліція молоді "Наша Україна". Члени МНК здійснювали шотижневу роздачу агітаційних матеріалів проти об'єднання вузів та створення СНУ. Водночас по Україні інші обласні організації займались і пошуком грошей, і організацією акцій підтримки.

28 травня голова Молодіжного Націоналістичного Конгресу Олег Медунія керував встановленням наметового містечка, і нададі лишився його негласним керівником. Забезпечення містечка лягло на сумських студентів, членів МНК Ірину Стойняк, Нею Лайко. Георгій Сахнок та Володимир Недасий стали одними з лідерів та керівників містечка. Однак, офіційно командантом табору було обрано студента, який не мав відношення до нашої організації.

Підготовкою маршруту та забезпеченням студентського походу займався безпосередньо Георгій Сахнок,

керував походом Олег Медунія. Депутат Лебединської міської ради, теперішній Голова СОО МНК Володимир Неласий не дав міліції "запакувати" більшу частину студентів, закрити собою прохід в міліцейській автобус.

Це лише маленька частина роботи, проробленої нашими друзями під час Сумського спротиву, аде ми практично не гадали про внесок членів СУМ "Сумщина" та СОКМО. Проте, для цього треба писати цілу книгу - хай цим займаються професійні історики.

Націоналісти свідомо не ставали публічними лідерами спротиву та не афішували своєї організаційної участі, не треба описувати увесь чорний пір проти українських націоналістів під час виборчої кампанії. Зараз лише студенти знають про реальний внесок Молодіжного Націоналістичного Конгресу у спротив, тільки вони можуть визначити роль Олега Медунія, Георгія Сахнока, Володимира Неласого та ще кількох десятків своїх земляків у подіях річної давнини.

І зараз, коли українська громадськість відзначає річницю пробудження української нації, ми маємо правильно розставляти акценти в оцінці тих подій. Ми в жодному разі не маємо право вірити новим "помаранчевим", бо зміна кольору шкіри не змінила згопіваної крові.

Пам'ятний знак, що нещодавно був відкритий на місці затримання студентського походу, має стати символом революції душ української молоді. Шоб ті душі ніколи вже не приймали брехні від перевертнів та завжди жили не заради власної вигоди, а заради високої мети - Української Держави. Свого часу Дмитро Мирон - "Орик" писав, що "найбільші наші зусилля і жертви - це лише наш обов'язок супроти минулих і майбутніх поколінь... Хай згинуть наші імена, шоб тільки жила вічно українська нація!"

Тарас Ранковий, Інформштр МНК

Националізму - так!

У суспільстві дедалі виразніше позначається неформованість концептуальних засад щодо перспектив держави, загальної філософії завершального етапу трансформаційного процесу. На відміну від стихійного сприйняття ідей Майдану нині розпочався природний процес активного осмислення світоглядних цінностей Помаранчевої революції. Люди все частіше починають ставити перед собою запитання: а, власне, куди нас ведуть ті, хто називав себе революціонерами? Шо нас очікує у майбутньому? І вони лишаються без відповіді. Дається взнаки повна неспроможність можновладців гуманітарного блоку, які далекі від усвідомлення небезпеки світоглядного вакууму, що формується. Ситуація, яка нині вималюється, у своїй основі відтворює елементи горбачовської перебудови: спочатку всі її аплодували, а потім почали формуватися стійкі розчарування. Потрібно попередити ці явища.

ПСИХОЛОГІЯ "ПРОВАНСАЛЬСТВА"

Завжди вважав і вважаю тепер, що світоглядний вакуум, про який йдеться, зможе заповнити тільки одне - національна ідея, квітєсенцією якої є політична консолідація нації, відтворення її ідентичності. Треба бути реалістами, враховувати світовий досвід, бачити те, що державність без національної ідентичності, без її духовного наповнення - це держава без внутрішніх потенцій, а відтак і без свого майбутнього. Якщо нація не наважеться визнати себе нацією, якщо вона говорить про це пошепки і напівголоса, вона не може мати історичної перспективи. Це для мене беззаперечна істина. Політичним суб'єктом історії може бути лише нація, що піднялася до рівня самоусвідомлення себе і своєї історичної місії. "Історія" - писав відомий канадський вчений українського походження, професор В. Шаєн - це процес самоусвідомлення нацією своєї сутності; через усвідомлення себе самої у процесі історії нація здійснює своє призначення".

У контексті сказаного нам не потрібно боятися звинувачень на свою адресу у виявах націоналізму. Нація, що понад триста років перебувала під ярмом поневолення, яка з власної історії знає, що таке національний геноцид, має історичне право на своє національне обличчя, на гегемонію національної ідеї, врешті-решт на розумну дозу конструктивного націоналізму. Хочу зазначити у зв'язку з цим опонентів, нагадати, що XIX ст. пройшло по суті під гаслами націоналізму - національного самовизначення, виховання високого почуття національної гордості у громадян. Чи можна собі уявити Францію, Велику Британію, США чи будь-яку іншу розвинуту державу Заходу без потужного потенціалу національного пафосу? У грудні 1914 р. "вождь

світового пролетаріату" В. Ленін опублікував статтю "О національної гордості великороссов". Прочитую її рядки: "Чуждо ли нам, великорусским солдатам, солдатам пролетаріям, чувство національної гордості? Конечно, нет! Мы любим свой язык и свою родину...". Чому ж ці есенції заперечуються нині і послідовниками "великого вождя"?

На початку XX ст. недержавними народами були чехи, серби, угорці, румуни, болгары, хорваты, словаки, литовці, латвійці, фінни і естонці... Усі ці народи здобули свою державність набагато раніше, ніж Україна. Нині - це провітаючі нації. Природне запитання: чому так сталося? Відповідь очевидна: брак національної самосвідомості та національної гідності, домінування світогляду нижчої раси, почуття меншовартості. "Так, ми раби, немає гірших у світі", - з гіркою пилає за приводу цього Леся Українка. Подолання цієї ситуації стало одним із найактуальніших завдань незалежної України. Помаранчева революція надала цьому відчутний імпульс. Я скрізь пишу Помаранчева з великої літери насамперед через те, що бачу найголовнішим у ній вияв національного пробудження народу. Для мене це є визначальним. Однак чому влада поступається шми здобутками? Чому її позиція у всьому комплексі питань, що стосуються національного самоутвердження, недостатньо послідовна, а у багатьох аспектах і суто декларативна, половинчата? Ці питання хвилюють не лише автора.

Не маю намірів торкатися політичних аспектів цієї проблеми, але те, що костенківці відділилися від нашоукраїнців - найпереконливіше підтвердження зазначеного. Я уважно відслідковую цю проблематику, вона близька для мене, не раз виступав із приводу цього в пресі, у т.ч. й на сторінках "Дня", і можу висловити чи не найтривожніше - нова влада у цих питаннях не те що йде попереду, а навпаки, у багатьох аспектах поступається тому, що робилися раніше. Мені зрозумілі психологічні причини цього. Йдеться про традиційну українську ментальну розв'язаність, вияв психології, яку Д.Донцов називав психологією "провансальства" (неонації).

Хотілося б, щоб чинні посадовці якнайшвидше подолали цю невизначеність. А надто, що у нас немає підстав шось недоговорювати, від чогось цуратися. Так склалося, що в роки тоталітарного режиму суспільній свідомості осмислено нав'язувалися уявлення, відповідно до яких український націоналізм асоціювався з надуманою агресивністю української нації, її прагненням розбудувати українську державу за суто етнічною ознакою, утвердити "Україну - для українців" (в буквальному розумінні - ре.). Це груба фальсифікація, що жодною мірою не відповідала дійсності. Насправді український націоналізм ніколи не був ідеологією верхності українського етносу. "Коли я пишу... про нас - "ми українські націоналісти", - то це значить: що ми хочемо Української Держави, обіймаючи всі класи, мови, віри і племена Української Землі". Ці слова нашого співвітчизника, видатного українського вченого В.Липинського дають вичерпну відповідь щодо зазначеного застереження. Така постановка питання повною мірою вписувалася в європейські традиції і

ментальність. Ж. Ж.Руссо, ідеї якого виявилися предтечею Великої французької революції, ставив проблеми суверенності нації, культурної і національної ідентичності у центр державотворчого процесу. На його думку, найвища влада у державі повинна виражати насамперед загальну волю нації, під якою розумілися усі мешканці тогочасної Франції, а саме поняття "представник нації" ототожнювалося з поняттям "громадянин Франції". Ідеологи українського національно-визвольного руху ніколи не давали приводу для іншого тлумачення відповідених понять. Відкидаю в цьому окремому вияві "націоналістичної ксенофобії", які не мають нічого спільного із загальною логікою зазначеної позиції.

ПРОБЛЕМИ ПРИМИРЕННЯ

У контексті порушених питань має сприйматися врегулювання найскладнішої проблеми, що стосується примирення і консолідації українського народу. Йдеться про відновлення політичної та історичної справедливості щодо членів Організації Українських Націоналістів (ОУН) та вояків Української Повстанської Армії (УПА), які боролися за свободу і незалежність Української держави, відновлення її соборності та суверенітету. Добре знаю активну позицію попереднього президента А.Кучми щодо позитивного вирішення цього питання, однак Верховна Рада весь час ставала на заваді. Чим визначалася зазначена позиція, з яких причин парламент так і не зміг досягти необхідного для консолідації суспільства конструктивного вирішення цього питання? Пояснення очевидне: у даному випадку йдеться про визнання факту існування за часів УРСР національно-визвольного руху. Хіба вже сам по собі цей факт не вартий пильної уваги? Для об'єктивності необхідно врахувати і ступінь провини радянської сторони у розв'язанні фактично громадянської війни на теренах Західної України. За даними Державної комісії з вивчення діяльності ОУН та УПА, яку ще у 1997 р. було утворено А. Кучмою, у 1939-1941 і в 1944-1952 роках сталінським режимом було фізично знищено сотні тисяч осіб. Західні області перетворили на жалюві м'ясорубку, де не було оселі, де б когось не вбили. Переслідували всіх за національні погляди, почуття патріотизму, любов до України... Чому ми не говоримо про це на весь голос?

Хочу ще раз наголосити на особливий суспільний значимості проблем, що порушуються. Важливо усвідомлювати зв'язок українського націоналізму з процесом становлення української нації. Ідеологія українського націоналізму виростає з історії української нації, з її духовності, стала однією із невід'ємних складових української національної свідомості та ментальності. Важливо врахувати й те, що в умовах віснотності Української держави синтез історії української нації та української духовності найбільш повно відображає феномен української історії загалом. По суті історія України - це процес самоусвідомлення українською нацією своєї сутності, відтворення свого історичного досвіду, своєї духовності, ідейно-моральної суверенності. Чи можна цим нехтувати?

Важливо є й інша обставина. Українська національна ідеологія народилася і реалізувала себе в огні національно-визвольної боротьби. Цю ідеологію, як підкреслював В. Шаєн, творив уже Віщий Боян, розвивав її автор "Слова о полку Ігоревім", лекалі її кийські літописці, писав її шаблями з трьохмастами тисячами козаків Б.Хмельницький, закріплювали її у слові Козьмітій Літописці, писав П. Орлик у Конституції Козацького Ордену, шукав філософських і моральних основ для неї Григорій Сковорода, дали їй натхненний вияв у вішому слові Т. Шевченко, Л. Українка, О. Ольжич. Ідеологія українського націоналізму утверджувала себе у незліченних жертвах борців за становлення нашої незалежності, у т.ч. й у найбільш трагічних і відночас героїчних подвигів вояків ОУН та УПА.

Зішлюся на рядки виданої у липні 1948 р. брошури однієї з найпомітніших

і найвпливовіших постатей українського національно-визвольного руху С. Банери "Слово до українських націоналістів-революціонерів за кордоном". "У нас тепер, - зазначає автор, - є один основний принцип, одна головна мета - Суверенна Соборна Українська Держава. До неї йдемо неухильно. А наш шлях - це шлях революційно-визвольної боротьби. Він у нас єдиний тому, що він єдиний певний і єдино можливий. Це доводити нам усе: наша власна історія і чужий досвід, уся дійсність, в якій ми живемо. Це не значить, що ми відкинули б інший шлях, який ним певніше було можна досягти Суверенну Соборну Державу. Але його немає. І це вже не питання принципу, а просто питання політичного реалізму".

У програмних засадах ОУН йшлося і про соціальне визволення українського народу. Мало хто знає, що ідеологи ОУН відстоювали "принцип суспільної власності на знаряддя і засоби виробництва". "Український націоналізм не хоче, щоб серед українського народу були експлуататори і експлуатовані, - писав з приводу цього один із керівників ОУН П. Полтава, - не хоче, щоб український народ роздірала класова боротьба. Приватна власність передбачається лише у дрібній торгівлі". "ОУН, - наголошував він, - бореться за повне знищення колгоспного кріпацтва в Україні, проти повороту до поміщицько-капіталістичного ладу. Ми хочемо, щоб у незалежній українській державі питання про форму землекористування вільно вирішувало саме селянство. Ми виступаємо за безоплатну передачу землі селянам на базі одноосібних трудових господарств".

ОУН ніколи не боролася проти російського народу. ОУН боролася проти більшовизму. "Підкреслюємо це раз: усі народи, у т.ч. російський і польський, ми цінимо, шануємо та прагнемо до дійсної дружби і співпраці з ними". "Ми, банерівці, за революцію в усьому СРСР, за єдиний фронт боротьби всіх поневолених народів Радянського Союзу з більшовизмом". "У 1917 р. більшовицькі узурпатори насильно виврали з рук російського народу владу і, прикриваючись революційними гаслами, встановили на території колишньої Росії нову різновидність самодержавства, побудували нову експлуататорську соціальну систему". У зв'язку з цим, "не можна знищити більшовизм, не маючи на меті розвал Російської імперії на національні держави" - ось позиція ОУН, яка об'рунтовувалася відомим діячем українського національно-визвольного руху Я. Стецько.

Цитовані рядки узято мною зі збірки статей і документів "Бібліотеки українського піпльничка", виданої у 1957 р. закордонною частиною ОУН. Я не думаю, що з огляду на сьогоднішню будь-кого з громадян незалежної Української держави знайдуться аргументи, які б могли поставити під сумнів їх історичну значущість для нашого самоствердження. Дуже йдеться про боротьбу українських патріотів за історичну спадщину наших праділів, за нашу землю, велику українську культуру, історію і традиції. Врешті-решт йдеться про незліченні жертви вояків ОУН та УПА, які в найбільш трагічні роки історії з гідністю віддавали власне життя за незалежність держави, за торжество української ідеї. Наазвичайно слухно у цьому зв'язку є позиція Д. Донцова. "Під терміном "націоналізм" я розумію, - писав він, - передачі з покоління в покоління погляди української нації щодо свого самовизначення".

Не можна не врахувати й того, що ОУН становила найвагомійшу силу революційного опору у колишньому СРСР. "Хай знає кожна совєтська людина: тут, в Україні, вперше в історії усталізованого СРСР загорілося вогнище революційно-визвольної боротьби за повалення більшовицько-експлуататорського режиму, за побудову на території сьогоднішнього СРСР справді справедливого і соціального ладу".

продовження стор. 7

Нова влада знову вигадує "велосипед" мовного питання?

Продається українська освіта. Недорого.

Коли новим міністром освіти і науки став однопартієць Олександра Мороза Станіслав Ніколаєнко, викладачі та студенти вівверто не знали, чого очікувати. І не тільки тому, що партійний бос на президентських виборах кидався з вогню до полум'я, тобто від Медведчука до Ющенка і навпаки, а здебільшого тому, що Станіслав Миколайович представляє стару, "совковий" систему освіти та має таку ж само психологію "совка". Перші кроки нової влади для українських освітан були як мед на душу - чого варта хоча б вимога Президента до усіх "зап'ятованих" на виборах ректорів написати заяви про звільнення. На жаль, вся реформа системи освіти на цій вимозі і закінчилась. Як і сама вимога залишилася лише вимогою.

Відтоді на революційному запалі по різних регіонах України студенти самотужки спробували позбутися нових-старих адміністрацій ВНЗ. Подекуди навіть успішно. Наприклад, задала успіху студентам Кіровоградського державного педагогічного університету ім. В.Винниченка довелося двічі голодувати - один раз на сходах віоаяства Ніколаєнка, другий - на виході до Секретаріату Президента. А випускники КНУ ім. Шевченка, які зараз перебувають не на найнижчих державних посадах, вівверто називали "кумівство" пана міністра із ректором Київського Національного Університету Скопенком причиною незвільнення останнього зі своєї посади, незважаючи на протести громадськості та факти порушення виборчого законодавства у 2004 році.

Далі - гірше.

З того часу фактичних позитивних зрушень у нашій освіті не відбулося. Окрім, хіба що використання (принаймні, так стверджує офіційний веб-сайт міністерства освіти і науки) "Методичних рекомендацій щодо визначення 60-річчя Великої Вітчизняної війни та вивчення теми "Велика Вітчизняна війна" в загальноосвітніх навчальних закладах" - вказівки школам "в добром старом стилі" святкувати (!) знищення 20 млн. українців та спустошення України двома окупантами - коричневими німецькими нацистами та червоними московськими комуністами.

"Так, п'ятикласників варто знайомити з історією Великої Вітчизняної війни через історію їхніх родин та історію рідного краю. З цією метою вчителю необхідно запланувати додатковий урок для вивчення матеріалу. Лі уроки можна присвятити таким темам: "Нагороди членів моєї родини"; "Велика Вітчизняна війна в долі моєї родини"; "Пам'ять про події (про героїв) Великої Вітчизняної війни в назвах вулиць або міст або сел" тощо" - йдеться у "рекомендаціях".

Тобто десятилітнім українцям популярно пояснили, що Орден Леніна - це "нагорода за визволення України", а місто Кузнецовськ на Рівненщині названо на честь визначного розвідника, а насправді московського штатного терориста Ніколая Кузнецова, вбитого українськими підпільниками як гестапівця.

"В одинадцятих класах з метою підсилення морального аспекту під час вивчення розділу Велика Вітчизняна війна рекомендуємо: на уроці "Початок Великої Вітчизняної війни"

підкреслити підступність нападу нацистської Німеччини, розкрити її плани щодо України, змалювати запеклі бої перших днів війни. Необхідно, щоб учні відчували трагізм перших днів війни. Особливу увагу звернути на перебудову народного господарства на воєнний лад та героїчні подвиги захисників важливо наголосити на тому, що нацистські верховоди не визнавали за Україною права на державне існування, встановили нехлюський окупаційний режим."

За совєцькою традицією підмінювання історії пропагандою українським старшокласникам знов розповідали про "підступність" Німеччини, яка "віроломно" напала на СРСР. При цьому забулися додати, що СРСР розпочав "Великою Отеченственою" ше у вересні 1939 року окупацію Західної України, Західної Білорусі та Прибалтики, попередньо поділивши на "сфери впливу" Європу з нацистами.

В такому дусі складений увесь документ, шоправда подекуди згадується і боротьба ОУН-УПА, але їй присвячена від сили 1/20 перебабачених занять, лекцій та наукових конференцій.

Ніколаєнко "прогноєв". Прогнеєтьє Україна?

І ось наша держава таки "відсвяткувала" те, що увесь світ вважає днем жалоби та примирення, а Президент України Віктор Ющенко сілком в дусі Кучми подаєв у гості до Путіна сьорбнути "сто фронтонів". Проїшла сесія, випуски зі шкіл, вручення дипломів та атестатів, вступні іспити до вузів! Кажуть, що все нове - добре забути старе. Отак, і Олександр Мороз ше взимку "вигадав велосипед" заявивши, що права російськомовного населення України у нас в державі порушуютьє. І пообівав захищати. Тоді ж Петро Порошенко, який відповідав за ДЕРЖАВНУ БЕЗПЕКУ, зокрема ІНФОРМАЦІЙНУ, вирішив покататися на тому ж таки велосипеді - заявив про те, що добиватиметьє введення обов'язкової російської мови викладання у вузах та школах.

Та виявилось, що не тільки там "свиня порилася". 17 серпня міністр освіти і науки України Станіслав Ніколаєнко фактично віддав "під шєфство" сусідній державі українських учнів середніх шкіл. Пан міністр, з подачі свого російського колеги Анарія Фурсенка, підписав заяву про співпрашу між міністерствами двох держав. При чому на зустрічі міністрів у Києві під час "дєсанту" московських "освітян" досягнуто попередньої домовленості "про шєфство Росії над українськими школами, у яких викладання проводиться російською мовою". А це чималий відсоток майбутнього покоління українців, нехай навіть російськомовних.

Два роки тому ми спостєргали "експеримент", а фактично зраду національних інтересів України, у вигляді переписування історії України. На догоду Кремлю тодішній міністр освіти і науки, член СДПУ(о) Кремль та перший віце-прем'єр міністр Сєминоженко готові були "згадати" усі героїчні сторінки боротьби українського народу за свою свободу. Тоді силами громадськості валалоє відстояти нашу освіту.

Зараз північний сусід виявивєс готовим не тільки до

переписування - до фінансування українських шкіл з російською мовою викладання. Російські чиновники нарешті вигадали, як призупинити "повільну українізацію шкіл" у нашій державі. Шкєво, що прецедент для угоди був створений руками п'ятої колони Москви у Криму - саме там зараз новим урядом рєспубліки готуютьє до Першого дєзника української державної школи у сєлиші Комсомольське, що під Сімферополем.

На початку серпня частина батьків й учнів єдиної державної школи в сєлиші, "підігріті" "гастроєраями" з Руського блока, Руського дєвизия Українни, Прогресивно-соціалістичної партії України тошо, провели акцію протесту з вимогою проводити навчання російською мовою, оскільки більшість школярів не володіє українською. Нова школа будувалася останні дєсять років, і всі ці роки діти навчалиє в сусідньому сєлиші. Позиція українських чиновників є державницькою - дітям необідно досконало володіти офіційною державною мовою, інакше вони не зможуть потім вступити до вищих навчальних закладів і влаштуватися на гарну роботу.

І якщо "п'ятій колоні" усе-таки не вдалоє повернути собі одну окрему взятую школу (пізніше уряд Криму прийняв рішення ввести в цій школі класи з різними мовами навчання), то протєс нищення усіх спроб українізації освіти в Криму взяли під свій контроль міністри освіти і науки обох держав.

Згідно з даними статистики, у Криму зараз є 555 російськомовних шкіл і ше у семи сотнях іє змєшане навчання російською й українською. Насправді "змєшанє" навчання означає неофіційну російськомовність навчального процесу, отже справжня кількість російськомовних шкіл рєспубліки понад 1200 (при українських 6!) - шо дорівнює приблизно півмільйону учнів, частину підкаування про яких, включаючи витрати на методичні розробки, вівтереп готова взяти Росія. А які методичні розробки нам запропонує сусід, ми знаємо ше з 2003 року.

Суперліберальна влада України або 1 200 000 проданих душ

Здається все більше представників теперішньої влади намагаються взяти приклад з нашого Президента і "догодити усім". І росіянам, і Європі, і євреям, і арабам... Тільки не українцям. Дві області контролюються губернаторами неукраїнського походження - Аваковим та Зєйналовим, яким навряд чи близькі українська ментальність, дух, традиції. Леє не шодня з екранів телевізорів та рупорів на площах ми чуємо знахабілі антиукраїнські гасла п'ятої колони Москви - різних корчонських та вітрєнок... В Севєстополі задичавілі московські шовіністи б'ють українських студентів, російські війська захоплюють (!) шмат української території з маяком на ній. Водночас Ющенко мязивєс побиття єврейського студента актом антисемітизму, говорить в окупованій Казані про умови існування неоколоніального утворення, "членом" якого чомусь досі є наша держава. При тому ніхто не називає загроззо національним інтересам шабаші російських клоунів на межі трьох держав - України, Росії, Білорусі, де московські імперіалісти разом із українськими та білоруськими сатрапами проводять свої табори.

Президентіві УКРАЇНИ варто пошкєвитися у міністра Луєнка - скільки шодня відбуваєтьєся побиттів УКРАЇНСЬКИХ студентів і не тільки в Україні. За такою логікою кожен

кримінальний злочин можна вважати українофобією, однак, наша влада й справжніх українофобів лишає на волі. Бо всім же треба догодити, бо у нас "демократія". І нікому нести відповідальність за дії російських морячків, громадянки України Вітрєнок, нікому захистити українців перед російськими монополістами, бо відстоювати українські інтереси в Україні - недемократично. Недемократично питати у прем'єра про ціни на бензин та цукор, жито та життя. Протє так пахне демократією, коли Президент, здоров'я якого спаложило минула влада, вітає свого "політичного батька" та найбільшого злочинця й ката українського народу після розвалу СССР - Кучму.

А хто відповідатимє за пихаті слова міністра Ніколаєнка про те, що 10 млн. державних (тобто українських) гривень витрачено на друк підручників мовами неукраїнських меншин, причому першокласники українських шкіл на першому дєзвонку не отримують євварів, чого не було навіть за союзу. І той же міністр в етері телеканалу Інтер іноземною мовою гордо каже про зменшення корупції під час вступних іспитів, не згадуєчи, шо в Житомирській області уже на 24 українських школи менше, а в Криму, де мешкають 800 000 українців - сілих 6 шкіл з державною мовою навчання. І навіть близько 300

заяв батьків смт. Комсомольське не можуть відкрити 7 українську школу...

Хто відповідатимє за "інформацію" Міністерства освіти України, про те шо кожний п'ятий український школяр навчаєтьє у школі з російською мовою навчання. УКРАЇНСЬКИЙ. Не російський, не румунський, не американський. Хто нестимє відповідальність за слова заступника міністра освіти і науки України Віктора Огнєв'юка, шо 1 200 000 учнів навчаєтьє російською мовою. Чи варто вивчати державним чиновникам нагадувати про національні інтереси України, про захист державної безпеки, зокрема і мовної? У мене невелике питання до всіх "міністрів": яка культура та ідею нестимуть мільйони учнів та студентів, у яких вкрали мову, історію, душу, Батьківщину та віру? Все життя нестимуть тавро "кашапа" в Україні та "хахла" в Росії? ЦЄ РЕФОРМА УКРАЇНСЬКОЇ ОСВІТИ?

Самі питання... Відповідь одна - якщо влада України не дєас про українців, українці самі здатні подбати про таку владу. Невже провідники Майдану не зрозуміли, шо пробудження нашіє не їхня заслуга, а вони можуть стати жертвами нового Майдану, чи може справжньої національної революції.

Сторінку підготував Тарас Ранковий, Інформцентр МНК

Націоналізм і незалежність

початок стор. 1

Справді, останнім часом представники правоохоронних органів, пояснюючи затримання когось із сєпаратистів, кажуть, що ше зроблено передусім за економічні злочини. Складаєтьєс враження, шо на політичних злочинців чекає народний трибунал. Дєже терпіння людей має свою межу.

Останні соціологічні дослідження, шо їх провів Центр Разумкова свічаєт, шо якщо референдум про державну незалежність України проходив ємогдані, в ньому взяли б участь 79% громадян, підтримали незалежність країни 60%, голосували б проти 20%. Не брали б участі у голосуванні 10%. При цьому у порівнянні з минулим роком збільшилася частка тих, хто вважає, шо за роки незалежності Україна стала справді незалежною державою. Якщо у минулому році таких було 38% то у цьому 49%. У зв'язку з цим та зважаючи на соціальні й економічні негаризми в державі, напрощуєтьєс один висновок: прагнення українців до свободи - нездоланне. І ше не феномен українського народу, ше здоровий націоналізм нашої, яка раз, у незавжди обрала свій шлях у безмежному просторі цивілізації.

Богдан Червак

Руйнування брехні Москви до річниці Беслану

Присвячується невігласам серед українських політиків

Від початку першої чеченської війни минуло 10 років. Ці 10 років героїчної боротьби маленького вільного кавказького народу за свою свободу стали 10 роками брехні та г а н ь б и демократичного світу. Брехні самим собі. Невже всевидюче око з купюри номіналом в один долар, яке помічає притиснення мусульман у Сербії і знищує цю країну бомбами, яке кидається до боротьби із власним дітищем - Талібаном (студентським рухом) в Афганістані, якому в д а е с т ь с я бактеріологічна зброя в Іраку і воно окупує і знищує й цю країну, невже це око настільки засліплене зворотнім боком американської валюти, а попросту Америка брешуть собі, своїм громадянам. І в цієї брехні є прості економічні

показники - ми вам Чечню, Придністров'я, Абхазію, Північну Осетію, Казахстан, Вірменію, Азербайджан, а ви нам - Сербію, Афганістан, Ірак. Скільки зробили американські нафтові компанії на іракській нафті важко підрахувати, скільки загинуло дітей Іраку - це важче. Ціна викачування москвинями чеченської нафти і голосів на виборах за Путіна - десятки тисяч замордованих дітей та старих. Світ пройшов через новий переїзд - і цей переїзд став непомітним для самого світу. Поодинокі спалахи спротиву повзучій всесвітній імперії на ім'я Глобалізація та Лібералізм чваляться чоботами солдат імперії та грішми корпорацій. Чваляться, але не здаються.

Така віра та сила духу не силася теперішньому українському поколінню. Ми не заатні зрозуміти чеченців, бо ми не бачили війни, бо ніхто з нас не тримав на руках свою дитину, вбиту окупантом. Наша "інтелігенція" пише віршички про Ічкерію, праві політики співчувають (а хтось гордиться - чим?) за чаєм на кухні. І ніхто жодного разу ні з трибуни Верховної Ради, ні з екрану телевізора не заявив - в Чечні йде планомірне винищення цілого народу, геноцид. Бо нашим політикам важливі власні рейтинги, а не совість. Ніхто з українських ЗМІ на проводить політики руйнування зловонної російської пропаганди про чеченських "бандитів", "дітловивш" тощо. Наші телеканали та провідні газети сліпо копіюють російську медіа-брехню та вкорнюють у нас образ чеченця-бандита, чеченця-варвара, чеченця-терориста.

Півстоліття тому та сама пропагандивна машина на увесь світ кричала про "бандер-бандитів". Наші герої Шухевич, Бандера, Конаваль, Петлюра ставали "бандитами", по-сучасному - "терористами". Виходить, що тепер тільки "терористи" - надія багатьох націй світу на визволення, а терористом бути почесно в самому центрі Європи - в Еускаї (країні басків) та Ірандаї, в центрі арабського світу - в Іраку та Палестині, в серці Кавказу - Ічкерії.

Герої не вмирають - вони лише відходять у вичність. Чеченському народу є чим гордитися - героями Дудасвим та Масхадовим, тисячами невідомими нам героями-моджахедами, героями-матерями. Українському народу немає чим пишатися - ні новітніми герої, ні зверхні, ні ідеї. Українському народу є за що соромитися. Соромитися за мовчанку, соромитися за невігластво, соромитися за брехню собі.

У них не залишилось нічого - ні дому, ні рідних, ні любові. У нас згнило сумління, спилася душа та висохла правда. Іхні діти пухнуть у новітніх контабаторах, наші - вечеряють чізбургером та кока-колою у Мак-Доналда. У них лишилися одна зброя - віра, нам приємно випити її на Євробаченні та не згадувати про Них.

І не треба. Лиш тільки наші онуки потім про нас не згадають, навіть якщо згадають, що таке Україна та що таке Чечня.

Тарас Ранковий,
Інформець МНК

Японська "Червона Армія" - символ економічного руху і приклад для сучасних терористів

початок стор. 1

Тепер усі знають: це була "Аль-Каїда". Минає 5-й рік після найкращого теракту і ця організація майже знову звучить по ЗМІ. Якщо вона стала шлюмо №1 для противників тероризму, то чому сильні світу цього так повільно вирішують цю проблему?

Майже ні в кого не виникає сумніву те, що це затягування проблеми комусь вигідно: державні замовлення для військової промисловості, захоплення нових територій, а з ними і природних ресурсів, боротьба з національно-визвольними рухами під маркою боротьби з тероризмом тощо. Ось неповний перелік тих переваг для держав, які є першими противниками тероризму, але мають все-таки від цієї боротьби більше зиску ніж втрат. Це підтверджується нещодавнім виступом Буша-молодшого, де він говорить про готовність до нових жертв на цій війні, яка човечидь має свій зиск. А найбільше втрачають звичайні люди, які стають жертвами випадкових пострілів танків і помсти бойовиків за дії того чи іншого уряду. У наш час інформаційні технології стало вже важко зблугнути про справжню причину цих конфліктів і хто за що бореться...

Невже минули часи шляхетної боротьби за визволення, овінні романтикою героїзму? Звичайно, це не так. Згадаймо пооди в Чечні або масові виступи у Басконії (Іспанія) і не все так спокійно у Північній Ірандаї. Пояснити це просто: війна за своє буде завжди менш помітною, ніж війна за переїзд світу.

Проте існувала до нещодавнього часу і інша форма боротьби - війна за зміну цього світу. Її уособлювали ультралівої терористичні організації, які брали за джерело свого натхнення приклад соціальних експериментів у Радянському Союзі. Особливо активністю ці організації візначилися у 60-х і 70-х роках минулого століття, коли від лівих революційних ідей лхмоніало Європу, а ідеї соціальної революції стрімко знаходили грунт на Близькому Сході, Південно-Східній Азії та Африці. Саме досвід ультралівих терористичних організацій є на озброєнні у сучасних терористів: вибухи у літаках, захоплення заручників та адміністративних будівель тощо.

Залишається фактом, що тероризм залишається доволі ефективним методом шантажу і впливу на політичну ситуацію. А якразвим прикладом неефективності державного апарату у боротьбі проти терору лівих революціонерів стала діяльність японської "Червоної армії". За однією із версій ЗМІ про організаторів теракту в США 11 вересня 2001 року була саме ця організація. Це викликало подив, бо питання бойових загонів наших ідеологічних супротивників - "Червоні бригади" (Італія), "Фракція Червоної армії" - РАФ (ФРН), "Червоні Ххмерні" (Камбоджа) тощо - відійшло в минуле. У чому тоді живучість японської "Червоної армії", і чому вона була претендентом на організацію №1 у світі тероризму?

У 1977 році японська "Червона Армія" була внесена Держдепартаментом США до переліку 30 радикальних збройних організацій, дії яких підападають під дію закону, що допускає покарання у формі страти.

Коли дізнався все більше про діяльність японської "Червоної армії" охоплюють протилежні почуття. Важко оцінювати організацію, яка не підпадає під політ: національно-визвольний чи окупаційний рух. Тому історію японської "Червоної армії" можна охарактеризувати у трьох словах: фанатизм, жертвність, трагізм.

Японська "Червона Армія": всупереч закономірностям.
Ше у 80-х роках на вулицях японських міст доволі часто можна було почути звуки "Інтернаціоналу". Так завершували мітинги ультралівого руху "Червона Армія". Коли Західну Європу захлинули масові виступи лівоадикальним студентів, не оминули вони і Японію. І якщо тодішні революціонери в Західній Європі тепер є представниками урядів своїх країн, то японська "Червона Армія" пройшла випробування репресіями 70-х років ХХ століття і аважалися повністю знищеною. Пам'ятниками тих революційних поїдій тривалий час стали високі огорожі навколо головних університетів Японії.

Однак Червона Армія не тільки вижила, а ще і спромоглася у серпні 1987 року на обстріл чотирма зенітними снарядами імператорського палацу. Хоч акція і була неважкою, але бойовики рух не склали. Наступною жертвою має стати принц, син імператора Хірохіто, у якого була кинута бомба із запальною сумішшю. На наступний день підривана вантажне

судно компанії "Тойо кенсецу", яке працювало на новий міжнародний економічний мегaproект будівництва Кансайського аеропорту. Такі дії були у відповідь на економічну політику уряду та імператорського двору.

Поліція Японії швидко вишла на слід лівоадикалів із "Червоної армії", але останні особливо і не ховалися, бо залишили після обстрілу імператорського палацу декілька листівок, де засуджували імператора, як винуватця Другої Світової війни.

За час сілствало було з'ясовано, що зенітна установка була саморобна. Але ще більше здивування викликав той факт, що анархістський відалі "Червоної армії" - організація "Ядро" - перед тим, як обстріляти імператорський палац провела серед своїх адептів черговий збір коштів, який так і називався: "на потребу військових дій". Протягом одного місяця було зібрано 200 мільйонів ієн. У той час за ці кошти можна було придбати 200 автомобілів.

Джерелом таких коштів стали не політичні конкуренти імператора чи бізнесмени, які хотіли усунути конкурента, а звичайні інженери чи робітники, які просто поділилися своєю заробіткою платнею. Збір коштів на військові дії був приурочений до традиційної літньої винагороди. В середньому кожен на акцію пожертвував близько ста тисяч ієн, а щомісячні членські внески становили десять тисяч ієн. Одна подуржня пара молодих науковців пожертвувала мільйон ієн.

Правоохоронці дивувало те, що кожен із жертводавців знав, на що підуць кошти, які можуть зробити його співчасником замаху на імператора. А це вимагало стійкості і відаги, бо у випадку провалу вони мали відповідати за злочин по закону або до кінця днів бути приреченими жити на негалеальному становищі.

У даному випадку було розкрито лише анархістську організацію "Ядро", але це був тільки один із відалів "Червоної армії", а таких нараховувалося близько десяти.

Початки лівського руху в Японії, або Нестор Махно в Японії.

Як не парадоксально, але початки анархістського руху в Японії прийшли з Росії.

Перший замах на імператора за всю історію Японії був здійснений у 1910 році. Схема замаху була скопійована з убивства народолюбця Олександра ІІ.

Серед учасників неважкого замаху була Суга Канно - перша японська жінка-революціонер. Коли здійснювався замах на імператора, вона була одягнута у біле кімоно, яке символізувало жертвність - основну рису характеру самурая. Сугу Канно і ще декількох революціонерів-анархістів після суду стратили. Ця справа у японській історії називається "Справа про велику зраду". Суга Канно була палякою прихильницею ідей Михайла Бакуніна, який бачив анархізм як нешадну боротьбу проти будь-якої влади на землі.

Причиною популяризації анархістських ідей стала т.зв. европелізація країн Сходу кінця ХІХ - початку ХХ століття. Зміна культурних цінностей, перехід на капіталістичні умови економіки позбавив цілу соціальну групу можливості впливати на державну структуру влади. Це були високоосвічені збіднілі самурай, для яких революційні настрої були способом протиставлення капіталізації Японії.

У першій половині ХХ століття, коли Японія вела загарбницькі війни, рух анархістів був непомітний. Він набрав значного поширення у 60-х і 70-х роках. Тога у книжкових магазинах Токіо можна було побачити брошури з портретом Нестора Махна.

"Анархізм відійшов у минуле у всіх розвинених країнах, тільки не в Японії" писалося в газеті "Джанан Таймс".

Лівоекстремістський рух в Японії - другий етап.

Потенціал для своєї діяльності лівоадикалами могли побачити у 1960 році, коли п'ять з половиною мільйонів японців виїхали на вулиці Токіо, протестуючи проти японо-американського договору безпеки, який з часу ІІ Світової війни закріпив за США права окупанта. Але свобода, як абсолютна соціальна цінність по-своєму інтерпретувалися новітніми лівими революціонерами. "Ми приймаємо у свої ряди молодь, яка не може знати собі місця у буржуазному суспільстві, відчуває себе чужою. Її часе сумне і сите життя клерка у одной із компаній", - говорила Фусакі Сігенбо, одна із керівників "Червоної армії".

Серпень 1975 року. У будівлі правління всесвітньо відомої промислової корпорації "Міцубісі азюкойго" пролунав вибух. Для Японії це було справжнім шоком - вісім убитих і триста сімдесят шість поранених. Тривалий час поліція не могла з'ясувати причетних до вибуху. Тільки через таємну агентурну сітку стало відомо, що організатор акції - урругуповання "Вовки", яке входить у "Червону Армію". Це була кара "Міцубісі" за економічну експансію у Південно-Східній Азії. У той день вибухи пролунали і в офісах інших фірм. А революціонери-марксистки" - ще одне урругуповання - здійснило спробу підабу токійської метро.

Так "Червона Армія" здійснювала бойові навчання в місті, відпрацьовуючи початок анархічної революції. Головний її зміст полягав у тому, щоб викликати хаос і паніку у столиці, здійснити захоплення влади і поширити її на усю країну.

Паніки у Токіо майже не виникло, але акції анархістів серйозно налякали державний апарат влади. Місто було закидане лівськими із закликом до збройної боротьби та інструкціями і брошурами по боротьбі з танками і бойовими машинами на міських вулицях. У них було детально розписано як треба вести бойові дії на вулицях вдень і вночі, підірвати багатоповерхівки і боротися з поліцією.

Незважаючи на те, що у Токіо була стягнута поліція з усієї країни, керівники лівих революціонерів вільно перебували у місті. У них, як потім з'ясувалося, була велика кількість конспіративних квартир, лісових і гірських укриттів і великі суми коштів. Червона Армія була заатна, при необхідності, найняти адвокатів для звільнення своїх товаришів з тюрем під заставу, купувати залізничні квитки для демонстрантів і вуличних бійців, що з'їжджалися з усієї країни, та купувати їжу для тисяч своїх прихильників.

"Приступайте до скоординованої боротьби по усій території країни. Це послабить вплив поліції, позбавить орієнтації державну владу, дозволить нам, воюючим у Токіо, нервовому центрі держави, отримати перемогу" - писав ідеолог ультралівого руху Ріо Ота у книзі "Основні задачі революції в Японії."

З часом поліція виїхала на слід "Вовків" і арештувала їх. Декільком авторитетним членам урругуповання валося перед арештом покінчити життя самогубством. В руках поліції опинилося шестеро.

Закордонна діяльність японської "Червоної армії"

Поліція дарма радла своєму успіху, бо вже через декілька місяців їм довелося вирішувати більш складну задачу, - "Вовки" виїхали на світову арену.

Дочкавівши серпня, коли у Вашингтоні відбувався черговий раунд японо-американських переговорів на високому рівні, четверо бойовиків "Червоної армії" захопили дванадцятиповерхову будівлю у Куала-Лумпур - столиці Малайзії. У будівлі знаходилися консулята США, Японії і Швеції, а дипломати цих країн стали заручниками. Вимогою бойовиків було звільнення сімох активістів "Червоної армії".

Валміи досвід захоплення дипломатичних представництв у "Червоної армії" вже був. У вересні 1974 р. в. Мага троє терористів захопили французького посла і ще десять дипломатів з вимогою звільнення їхнього товариша Йосіаки Ямаду, який за два місяці перебування у французькій тюрмі не сказав ні слова. На третій день утримання дипломатів французі погодилися на умови терористів, надали їм літак для перельоту на Близькій Схід.

У Куала-Лумпур ситуація була складнішою. Заобич бойовиків становила більше п'ятдесяті дипломатів на чолі з американським консулом Робертом Стебінсом. Терористи погрожували підрвати приміщення. Малайзійська поліція здійснила спробу штурму, внаслідок якого загинуло троє поліцейських. Ситуація загострилася і японський прем'єр-міністр все-таки розпорядився виконати вимоги терористів. П'ятьох ліваків, один з яких Норіо Сакакі - керівник "Вовків", було звільнено і вони із захоплючачами посольства на спеціальному літаку покинули країну. Але авос із "Червоної армії" відмовилися покинути в'язницю. Це були Дзюнїті Мазура і Хіросі Сакагута. Вони розізлині звільнення як малаодушність і відкинули подарунок долі. Першого надовго ув'язнили, другого - стратили.

продовження стор. 8

Олег Медунця: влада має стояти на захисті національних інтересів

початок стор. 1

Це означає більш сувору відповідальність, це ставить в певні регламентні законодавчі рамки. Мої посадові обов'язки і напрями моєї роботи я намагаюся робити як можна краще і якісніше. Я вважаю, що і на громадській роботі мені також червоний нема за що.

Аналізуючи наслідки помаранчевої революції в Україні, що, на Вашу думку, відбулося за останній час позитивного і, що негативного і чому?

- Зараз Україна, фактично, отримала народну владу, народного президента, народний уряд, тих людей, за яких вони проголосували, які справді не на словах, а на ділі, дбають про національні інтереси України, в своїй повсякденній роботі послуговуються ними. Зміна в вищих ешелонах влади призвела до зміни світогляду в суспільстві, що влада має слугувати народу, а не навпаки, народ влади. Залишається проблема великої кількості старих кадрів, присутніх у владі, я думаю, що в найближчий рік два, ми цю проблему вирішимо, на жаль влада - це інерційна система і змінити її повністю завдання не одного дня і не одного місяця. Але це завдання стоїть і ми будемо його виконувати, прийнятні я, по тим напрямкам роботи, які курую, я вже замінив майже всіх керівників.

Насільки є професійною владна команда, яка прийшла до керівництва в Сумській області і які є проблеми?

- Команда є монолітною, це справжня команда, вона є професійною, бо ті люди, які працюють зараз в обласній адміністрації, а це насамперед голова адміністрації, його заступники, є фахівцями і я високо оцінюю їхнє ставлення до роботи, це має суб'єктивне твердження.

Як Ви оцінюєте діяльність президента і прем'єр-міністра, плюси і мінуси того, що вони зробили за півроку?

- В Україні прийнято соціальний бюджет, те, що збільшилися соціальні виплати є фактом очевидним, Президент і уряд наполегливо працюють над тим, щоб Україна справді стала європейською державою, орієнтованою на щільності громадянського суспільства, це так само очевидно, тут можна ставити високу оцінку діяльності. Звичайно є проблеми, над цими проблемами ми працюємо, передусім це ціни на житлово-комунальні послуги. Я хочу сказати, що проблеми значною мірою пов'язані з несприятливою світовою ціновою кон'юнктурою. Насамперед, це ціни на енергоносії, які Україна імпортує з Російської Федерації, останнім часом підвищилася ставка вивізного мита на нафту, ростуть ціни на енергоносії, це все відбивається на суб'єктах підприємницької діяльності, на настроях громадян. Проблему з цінами на цукор ми в області виправили, зробивши інтервенцію цукру на ринки області з державного резерву. Я стверджую, що ціни на цукор впали, я нещодавно перебував в Краснопільському районі, там в кожному сільському магазині цукор продають за ціною 3 гривні 45 коп, буханець хліба коштує 1 гривню 22 коп.

Як Ви ставитесь до тих людей, які "перекрабувалися"?

- В кожному окремому випадку це окреме ставлення, я можу розуміти тих людей, які покаюся в тому, що вони робили на виборах, в тому, що змушені були під тиском обставин йти на порушення законодавства України і коли вони стали на шлях виправлення, це нормально і прийнятно. Звичайно, є ті люди, які підлаштовувалися під ситуацію, дуже часто вони саботують роботу, таких людей ми виявляємо, намагаємось замінювати новими керівниками, людьми нової формації, насамперед з тих політичних сил, які брали участь в Помаранчевій революції. Якщо людина змінила свої погляди, це теж нормально, але якщо людина пристосовується до нової влади і буде поводити себе як і в попередній, ми будемо робити висновки і таких людей замінювати.

Кого Ви бачите в опозиції до сьогоденної влади на Сумщині?

- В опозиції до сьогоденної влади на Сумщині ті люди, які програли президентські вибори, ті політичні сили, які ці вибори програли. Ці люди, ці політичні сили самі по собі на мою думку не здатні до конструктивної опозиції, яка є в кожній цивілізованій країні, вони працюють на руйнування не тільки влади, але і держави. Вони працюють за принципом чим гірше тим краще, відстоюють дуже часто свої меркантильні інтереси, а не національні.

Ви є головою МНК, організації, яка зробила вагомий внесок як в студентську революцію на Сумщині, так і в Помаранчеву революцію по всій Україні, як Ви бачите розвиток цієї структури в найближчий час?

- В найближчий час ми сподіваємось зберегти ту нішу, яку ми зайняли в молодіжному патріотичному середовищі України. Ми однозначно збільшимо свій ресурсний потенціал, якісно покращимо кадровий і напевно змінимо завдання, які стоять перед нашою організацією. Зараз завдання буде стояти чітко, підготовка патріотичних, свідомих кадрів, придатних до серйозної політичної дії та до роботи в органах державної влади. Прийде час, коли нам треба буде нести відповідальність перед народом України за ту владу, до якої увійдуть і представники націоналістичних сил.

Передвиборча компанія вже розпочалася, як Ви бачите консолідацію правого електорату на Сумщині?

- На жаль, ми є заручниками всеукраїнських політичних процесів. Звичайно, що згідно з законодавством місцева регіональна конфігурація буде абсолютно чітко відображати всеукраїнську і той спектр політичного блокування, який сформується в Києві, екстраполюється на рівні області. Єдине, що я хочу сказати, що ті політичні сили, які отримують тут на регіональному рівні в союзники націоналістичну молодь, безумовно виграють від такої співпраці, бо в нас є фахівці своєї справи, в нас є люди, які можуть працювати в умовах виборчої компанії, які мають значний досвід у виборчому процесі. І головне, що ці люди чітко орієнтовані на ті політичні сили, які справді дбають про національні інтереси України.

Ви в патріотичному русі понад 15 років, як Ви бачите розвиток націоналістичного руху в Україні?

- Націоналісти завжди орієнтувалися на свої власні сили, це стало можливим завдяки тому, що в 30 - 40 роках ОУН розбудувала і поширила свою мережу майже на всі терени України. На сучасному етапі базово і перспективно для націоналістичних сил має стати орієнтація на власні кадри, які вони виплекали, на власну ідеологічну платформу, навколо цього має сформуватися певний кадровий націоналістичний потенціал. Цей потенціал повинен або створити свою власну серйозну політичну силу, або співпрацювати з тими політичними силами, які будуть сповідувати подібну до нас ідеологію, які наповнять свою виборчу програму нашими гаслами і зацятні її реалізувати, які будуть відповісти насамперед нашому баченню майбутньої України.

В чому суть конфліктних відносин з Російською Федерацією за час діяльності нової влади?

- Я думаю, що ті конфліктні моменти, які є в відносинах з Російською Федерацією, були передбачені, вони лежать в площині національних інтересів обох країн, тому що Російська Федерація визначила територію України як зону своїх національних інтересів. Ми в свою чергу справедливо розуміємо, що ця територія може бути територією тільки наших національних інтересів і ті конфлікти, ті непорозуміння, які є в економічній та політичній площині

між нашими країнами мають коріння імперського минулого Російської Федерації, залежать від способу мислення політиків Росії. Звідси простежується конфліктологія стосунків Російської Федерації з усіма пострадянськими країнами. Вона є абсолютно природною, та ж сама схема спостерігається і з країнами Балтії, і з Грузією, Молдовою. Вихід тут може бути тільки один, в тому, що нинішнє українське керівництво повинно твердо стояти на своїх позиціях, на позиціях захисту наших національних інтересів. Забезпечити в найближчий час насамперед енергетичну незалежність України, що великою мірою буде впливати на політичну незалежність. Тягар економічних відносин відбивається на державній політиці, і призводить до певної залежності нас в політичному плані від Російської Федерації.

Які партії і блоки, найбільш популярні зараз в Сумській області?

- В Сумській області найбільшою повагою і популярністю користуються ті політичні сили, які привели до влади Віктора Ющенка. Звичайно є тенденція до певного розчарування у населення, тому, що планка очікувань, яка була піднята Помаранчевою революцією, висока, і це так само прогнозувалося, що так буде. Єдине, що мене тишить, що не зростає рейтинг опозиційних політичних сил, але не може не турбувати те, що внаслідок цього розрарування ми отримуємо на парламентські і місцеві вибори меншу явку виборців, ніж це було до цього.

Яку партію чи політичний блок Ви б хотіли вступити, виходячи з Ваших ідеологічних переконань?

- Мені хотілось бути членом націоналістичної політичної сили, єдиної команди націоналістів, яка могла б об'єднано планіти претензійність власних амбіцій, яка б могла створити свою фракцію в Верховній Раді. На жаль зараз такої політичної сили я не бачу. В цих умовах ми змушені працювати з тими правими та правопоцентристськими силами, які діють в області, стосовно підтримки їх в ході парламентських і місцевих виборів.

Дякуємо за розмову і бажаємо здійснення ваших задумів.

Розмовляв Сергій Петренко

Чому ми рівняємось на Росію?!

Рівняємось, рівняємось... це й як рівняємось. Рівняються й українофіли, й антиєміти, й ультраси, й червоні "патріоти", всі рівняються, хоча й по-різному. "Найбільші українці", які пишуться своєю мовою, походженням та культурою, тішаться як діти, коли представники України долають колег із сусідньої держави: "Як ми їх!" "Ну ми їм і показали!". А власне чому це ми маємо їм шовш показувати, хто вони такі, щоб ми пишались перемогою над ними більше, ніж над будь-якою іншою країною Європи (я говорю на прикладі спорту). Так ні, це не правильно... Нам необхідно перемагати і причому усіх, а не ставити за мету надолганати і хоч інколи вистрибнути вперед лише перед Росією... Згодні? Ідемо далі.

В соціальному плані всі порівнюють розмір вітчизняної пенсії з розміром аналогічної в Росії. Все підгрунта нашого законодавства буквально стоїть на нормах радянського права, що час від часу доповнюється, змінюється, переписується, а новаші в правничій галузі наслідують досвід наших східних сусідів. Крок за кроком, реформа за реформою, спершу там, потім тут. Шо не кажи, а спільного вистачає. Теорія слов'янських народів, спільне походження росіян і українців шодня спростовується новими доказами, фактами та паралелями. Безперечно, шо

в нас різний менталітет і світосприйняття. Можливо знайти як дещо спільне, так і принципові розходження до повної протилежності. Але справа не в цьому, бо це минуле. Тепер дійшли до найцікавішого...

Наші сучасні "провідники Нації!", якраз тим і займаються, шо вирішують, як буде краще для України, йти поряд з Росією чи назавжди відхреститися від будь-якої співпраці, а якщо співпрацювати, то в яких межах і на яких умовах. Звичайно найоптимальніший варіант - це співпраця на першому плані якої стоять економічні інтереси України без можливості втручання в її внутрішнє життя "партнера по бізнесу". Але чи це можливо? Погляньмо на сучасні впливи Росії на теренах нашої держави.

1. Російська церква (УПЦ МП) має на території України більше парафій ніж в РФ, і є найчисельнішою церквою в нас. Шо таке церква і який її вплив уявити собі може кожен. Віра неадорозово кардинально змінювала хід історії, "святі" давали благословення на загарбницькі війни, вершили страти, проголошували анафему, а інколи і фактично керували країнами. Шо й казати: "Хрестом і мечем"! Ми не зупиняємось на таких дрібницях як відкриття агітація в церквах і монастирях за провладного кандидата на останніх виборах.

2. Діяльність в Україні 5 колони

Москви: "Руські блоки", "РНС" та іншої наволочі з дуже схожими назвами. В Конституції України, законі "Про об'єднання громадян" та решті решт в Кримінальному кодексі України визнається забороненою діяльність такого роду об'єднань, шо ставлять за мету своєї діяльності зміну територіального устрою, конституційного ладу, посягання на державну цілісність та суверенітет. Про мету діяльності цих організації вони самі прямо кажуть через свої друковані та Інтернет ресурси: ледь не шодня з'являються статті з назвами: "Заява руських правих сил шодо повалення конституційного режиму в Україні", "На день незалежності України в Криму Руський блок буде протестувати проти визнання України незалежною державою". Прикладів таких заяв може бути безліч.

Люди, які ненавидять шо державу, її мову і культуру спадшину, живуть між нами, вітаються з нами і тільки й мріють про...(як на мене не дуже приємна перспектива усвідомлювати, шо на вас мряють напасти ззаду і перерізати горлянку люди, діяльність яких є цілком легалізованою вашими "оборанцями", чи не так?).

3. Наявність у Криму російського військового флоту. Ну про шо тему можна дискутувати дуже довго. Вже Севастопольці давно звикли, шо містом

ходять громадяни РФ (в косоворотках і погонах), перевіряють документи, штрафують і в найрізноманітніший спосіб "стежать за порядком". Чим загрожую перебування на території України іноземної військової бази, кому це вигідно і шо з цього всього може вийти, можна лише здогадуватись і передбачати.

Не важко помітити в чому виявляються впливи Росії на нашій землі, не важко й відчути її прагнення до збільшення цих самих впливів, важко протистояти без бажаних провідників нації. Нагадаю, шо ще за Л.Кучми було прийнято просто величезну кількість законів і договорів відверто не вигідних для нашої держави передусім в економічному плані. Найбільші сподівання до нової влади були якраз пов'язані зі зміною такого стану речей. Після краху проросійського Януковича до Москви все частіше й частіше з неофіційними візитами літає спікер (голова ВРУ) В. Литвин, чий рейтинг є набагато вищим за рейтинг экс-прем'єра. І думається мені, шо він туди не прямикує покуштувати літає.

Тобто Москва шукає собі нового приємника-представника і лоббі її інтересів. Радник Президента Ющенка Б. Немцов вже давно почав критикувати український уряд, методи його діяльності та публічно висловлювати своє розчарування від нової влади.

24 серпня 1991 року, після невдалого путчу реакціонерів КПРС, Верховна Рада України на позачерговій сесії прийняла історичної ваги документ - Акт проголошення Незалежності України. На основі цього документу розпочато створення власних державних структур - Збройних сил, Служби безпеки, Національного банку, - не підпорядкованих Центру.

Українці святкують День Незалежності. Вже чотирнадцятий раз.

В історичному референдумі 1 грудня 1991 року взяли участь 84% громадян, 90% з них підтримали державу Незалежність України. Протиників було всього 8%. За опитуванням Центра Разумкова, проведеного в серпні цього року, частка тих, хто знову б підтвердив свій голосом Незалежність, становила 60% із тих 79%, хто взяв би участь у референдумі. Зменшення прихильників пояснюється звільненням від завищених очікувань про те, що саме здобуття незалежності зумовить відродження України у всіх сферах суспільного життя. Підтвердженням цьому є статистика за інші роки. Так, наприклад, кількість прихильників нинішнього політичного статусу в 2003 р. становила 47%, 2004% - 53%, сьогодні, як зазначалося, вже 60%.

Як бачимо, віра народу українського у власну країну не залежить від матеріальних складнощів. Можливо, українці завершуючи власнотворення модерної нації, відмовляються від феодалістської максими "людина є те, що вона їсть"? Було б добре. Однак наше традиційне сповідання на краший завтрашній день аж ніяк не співпадає із тою суспільною дійсністю, що продовжує формуватися і після епохального Кучми.

У цій статті хотілося б висловити думки щодо загроз українській Незалежності. Вони проявляються системно, у всіх сферах суспільства. Аби не вдаватися до аналізу

А як можна не рівнятися коли ми конкретних дивимось російське телебачення, читаємо російські газети, слухаємо російське радіо узагальномо - (при чому масово), в більшості Інтернетіх за клубів не встановлено український шрифт, підручники з історії України друкуються мовою Російської Федерації та інше, інше, інше, що йде як дві паралелі, як постійна альтернатива, як пропозиція прийняти краще, стабільніше і найголовніше звичніше!

То чому ми рівняємось на Росію? Всім зрозуміло, що не будемо однією державою зі спільним майбутнім. То чому рівняємось? Невже це така унікально-дивакувата звичка - рівнятися. Можливо це данина "спільному" минулому. Тільки замисліться, рівнятися означає виявляти прагнення стати рівними. Це як ідеал демократії - рівність. Але ж цієї демократії не існує, демократія сама по собі може бути лише між рівними. А ми не рівні... Держави воюють за впливи, загрожуючи іншим в залежність і підпорядкованість собі, це що демократія? Головне завдання сучасної України, її громадян, та тих хто належить до її нації - це навчитися мислити по-українському та глобально, що Україні не треба йти в Європу(!), Україна це і є Європа. І чи варто рівнятися, на країну з віною всередині, терактами, байдужими людьми, яким немає діла ні до кого крім себе.

Павло Макаренко, МНК

Загрози Незалежності

ідеологічною надбудовою. Це є, по-перше, як би сказав Д.Донцов, модерне москвофільство та, по-друге, західний, здебільшого американізований, лібералізм. Мова йтиме не тільки про шкідливість даних ідеологій, а й про те, що за останній час вони набули чіткої організованої форми.

Вихідним в оцінці суспільної ситуації є принцип стратегічної самодостатності української нації (Ю. Липа, С. Ленківський та ін.), згідно з яким вона, як органічна спільнота, претендує на активну геополітичну роль в Центрально-Східній Європі.

Успадковане, підігрите і полишене напризволяще москвофільство

Радянське минуле дихає нам в спину. І не тільки модними футболками "СССР", а й штучно актуалізованими ідеями "союзу трьох братніх народів", що "протистоїть західній цивілізації", та збереження (читай домінування) російської спадщини. Такі основи сучасного москвофільства в Україні.

На початку 90-х рр. організований проросійський рух був тільки у зародку. В кінці ж 2004 р. він спромігся на активний політичний спротив. Ідеї москвофільства у більш конкретизованому вигляді сьогодні проповідують ціла низка громадсько-політичних організацій, ЗМІ і, врешті-решт, сповідає безлика багатомільйонна маса електорату. Значення останнього зростає напередодні парламентських виборів 2006 р., його активність залишається доволі високою.

Росія є самодостатньою з геополітичного погляду державою. Тому, маючи здорові й традиційні імперіалістичні претензії, північна сусідка не вважає Україну незалежною державою. Речник сучасної політичної думки Росії А. Дугін визначає суверенітет України як "негативне для російської геополітики явище, що, в принципі, легко може спровокувати збройний конфлікт". Можна було б ці слова не сприймати серйозно, однак фактів на підтвердження реалізації Росією програми геополітичної деколонізації України більш, ніж достатньо. Чого тільки варті проект ПІСУАР, як контрреволюційний хід антиукраїнської еліти! Активна підтримка сепаратистських тенденцій ведеться системно: економічними, інформаційними, релігійними засобами, за допомогою спецслужб тощо. Саме таким чином Росія блокувала розгортання української присутності в Криму та Чорному морі, проведена українізація в південно-східних регіонах, можливість мати власну зовнішньополітичну позицію і багато чого іншого, не менш цікавого.

Відповідальним за такий стан речей є політична еліта України. Вона протягом всіх чотирнадцяти років лишила проблему москвофільства напризволяще. Якщо за Кучми частково така позиція була зрозуміла, то за Ющенка вона просто не сприймається. У справі сепаратизму досі ніхто не посаджений! А звільнення з-під варті Колесникова можна трактувати як кінець наведення порядку в державі.

Як стверджує політичний аналітик Олександр Сушко, за наявною в нього інформації, аналітики Секретаріату Президента приготували нові пропозиції щодо зовнішньої політики України, а саме СНД. Суть їх зводиться до "відмови від самостійної політики по придністровському питанню і повернутися у фарватер Росії, припинити підтримку спроб Грузії відновити цілісність країни, переглянути свою політику в ГУАМ як таку, що зважає конструктивним відносинам із Росією". (ДТ, 13.08.05) Як бачимо, серед нової владної еліти є потужні москвофільські групи. Нещодавно, хоч і не надаючи серйозності, існування такого документу підтвердив міністр зовнішніх справ Б. Тарасюк.

Ліберальний тоталітаризм

З розпадом СРСР США зайняли провідне становище в світі. Заради встановлення нового

світового порядку - власної гегемонії - керівництво цієї держави використовує всі методи.

Якщо Росія вже мала достатній вплив в Україні на момент проголошення Незалежності, то США його створюють тепер, ставлячи на розмивання органічності українського суспільства.

Органічність суспільства руйнується для, по-перше, унеможливлення продуктування суб'єктивного культурного змісту із паралельною інтеграцією до глобалізованої примітивної маскультури, (про що говорить провідний ідеолог американського світового панування З. Бжезінський), а відтак, по-друге, і зменшення геополітичної активності із паралельним втягуванням в геостратегічну орбіту американського впливу.

Ідеологічною надбудовою імперіалізму США є лібералізм як універсальна система цінностей. В її основі лежать так звані "загальнолюдські цінності". Їхнє трактування збочене, а подача в масову свідомість - негайна. Суть цих цінностей полягає у стверженні примата індивідуального життєвого досвіду, що відкидає приписи традиційної моралі, спадок групової ідентичності. Свобода як бунт проти моралі, як відмова від обов'язку, як стандартизація способу мислення на противагу власній індивідуальності, вписаній у світ автотонної культури, що надає зміст життю, як, врешті-решт, загубленість себе у світі хаосу. Впровадження такого способу мислення веде до тотального ідеологічного контролю, коли поза "правами людини" нема нічого - ні безпеки, ні добробуту групи. Провідна українська журналістка Ю. Мостова цей зміст передала приблизно так, що, мовляв, навіть думку індивіда, хоч вона і суперечить думці більшості, повинна враховувати влада при прийнятті рішень. Ще б пак, купку прихильників легких наркотиків обов'язково треба враховувати, аби не порушити їхніх "прав"!

Безпосередніми рушіями цієї справи є мережа так званих недержавних громадських організацій, що начебто сприяють розвитку демократії в Україні. Можна навіть припустити їхню зсогденну, тактичну користь, однак їх стратегічна шкідливість очевидна з огляду, окрім вище сказаного, ще й на такий факт. Деякі громадські організації вкладають у суспільство ідею, яка ніколи не була актуальною, і працюють над її пропагандою, таким чином актуалізуючи її. Наприклад, гомосексуалізм та неохристиянські віровчення.

Україна ледь вибралася із комуністичного тоталітаризму. Наразі ж вона затиснута в лабетах тоталітаризму ліберального. Вже відчутно, але ще не смертельно...

Відповідь на традиційне запитання

Загрози Незалежності України є. Часи вірних думці про світове братерство, таких як, наприклад, М. Драгоманов давно минули. І тоді, і сьогодні панувала конкуренція. Перемагав завжди краший. Один з найбільших авторитетних істориків Дж. Тойнбі зазначав, що історія кожної окремої країни розвивається за принципом "виклик - відповідь - виклик".

Перед Україною сьогодні постали нові виклики, однак відповіді немає досі. Його мала б забезпечити політична еліта. Однак лише в міру співпадіння її економіко-політичних інтересів з інтересами нації вона готова захищати останні.

У зв'язку із такою ситуацією особливо важливим стає клас інтелектуалів, зокрема україноцентричних ідеологів. Їхнє завдання було б об'рунтувати "Нову Україну", що виростає із власної органічності, із власного історичного досвіду, а не із гнилого москвофільства та агресивного лібералізму - ідеологічних надбудов, для українців штучно накинутах, за якими стоять держави із претензією на статус імперії. Для того, аби зменшити їхні впливи потрібно зокрема обмежити і впливи відповідних ідеологій, і нейтралізувати ті організації, які є їх рушіями.

Мстислав Квітень

Націоналізму - так!

початок стор. 3

Тут вперше в історії усталізованого СРСР кілька десятків тисяч українських патріотів - синів прауючого народу українського поклялися радше згинуть, ніж погодитися зі злочинною з національного і соціального погляду політикою більшовицьких бандітів", - наголосувалося в одному з Звернень ОУН. Кожного разу, коли я вчитуюся у ці рядки (у моїй домашній бібліотеці є шеститомне видання "Бібліотеки українського підпілля", яке мені подарував відомий представник української діаспори у Швейцарії доктор О. Кушпет), ловлю себе на думці, як багато втрачає українська влада, яка досі так і не змогла визначити свого чіткого ставлення до зазначених героїчних сторінок нашої української історії. Відкладати далі не можна. Помаранчева революція зробила вагомий внесок в

утвердження нас як нації. Акт національного примирення суттєво посилює цей процес.

Водночас маємо бути свідомими того, що йдеться про питання, яке багато в чому виходить за межі особистих відносин наших ветеранів - воїнів Великої Вітчизняної і учасників національно-визвольного руху. Проблема не лише в тім, як на цьому весь час акцентує наш Президент, хто перший із них простягне руку примирення. Національне примирення - це проблема світоглядних засад нації, нашого способу мислення, політичної культури, державної політики. Це водночас і екзамен на нашу відповідність високим європейським цінностям. Хотілося би, щоб нова влада піднялася саме до такого рівня розуміння проблеми. Ще раніше було підготовлено проект закону "Про відновлення історичної справедливості щодо борців

за свободу і незалежність Української держави", який, на жаль, не було прийнято Верховною Радою. Нині президентські подання активно підтримуються парламентаріями. Тому бажано було б у невідкладному порядку повернутися до цього. Докладно зупинився на цих питаннях тому, що вважаю їх надзвичайно значущими для консолідації нації, для нашого руху вперед, для зміцнення нашої державності. Переконаний у тому, що українське суспільство готове до їх вирішення. Адекватними мають бути і дії влади.

Анатолій ГАЛЬЧИНСЬКИЙ,
професор,
Інститут стратегічних оцінок

"День", №129

початок стор. 1, 5

"Червона Армія" на суді і в тюрмах

У японських ліваків була своя тактика поведінки під час судових засідань та в тюрмах, як приклад - двомісячна повна мовчанка Йосіаки Ямамі у французькій тюрмі в 1974 році.

Влітку 1988 року японській поліції вдалося затримати декількох "Вовків". Декілька місяців факт арешту терористів зберігався у таємниці. Поліція боялася, що це може стати черговим прецедентом замаху на імператора Хірохіто, який здійснював перший за всю історію візит до США.

Спочатку кожного з "Вовків" було вирішено судити окремо. Коли про це стало відомо засудженим - Масасі Дайдоцзи та його дружині Аяко, Тосіаки Катаока, Йосімасі Курокава, а також двом жінкам Маріко Араї та Юкіко Екіта - вони скинули з себе весь одяг і відмовилися покинути камери в знак протесту. У своїх 25-27 років вони були досвідченими членами "Вовків" і діяли як група "Східноазійський антияпонський збройний фронт", яка вела боротьбу проти економічної експансії японських монополій у регіоні.

Під тиском захисту спільний суд відбувся. "Я солдат Східноазійського антияпонського збройного фронту. Проживаю у світовій республіці народів. Мій особистий номер 4052. На даний час знаходжуся в полоні" - так відповідали обвинувачені на формальні запитання судді.

Коли суддя наказав одному із адвокатів покинути зал, на знак солідарності сауду залу покинули всі захисники процесу, а обвинувачені вчинили бійку з охоронцями. Надалі суд відбувався без обвинувачуваних, які отримали по 7 років ув'язнення.

Жорстокість і трагедія японських червоноармійців

Одним з найодіозніших діячів "Червоної Армії" був

Японська "Червона Армія" - символ ліворадикального руху і приклад для сучасних терористів

Цуено Морі. Ще студіюючи у Осацькому університеті стає членом студентської ліворадикальної організації. За півтора роки наполегливо праці він стає одним із керівників "Червоної Армії" і, як належить, повністю переходить на нелегальне становище.

Восени 1972 року Цуено Морі і ще близько сотні активістів "Червоної Армії" відбувають в гори для виробування та підготовки до революційної боротьби. У горах їх чекали замасковані печери і бункери, склали зі зброєю і вибухівкою, які заздалегідь були підготовлені спецманомою для проведення декількамісячного тренувального табору. Основною метою такого революційного походу стала перевірка на надійність. Кожен з учасників випробування намагався зрозуміти, хто з товаришів міг бути потенційним зрадником, поліцейським агентом чи малодушним виступником. Кандидати на потенційну зраду знаходилися одразу. Нездатність до життя в похідних умовах сприймалася як ознака буржуазності, небайдність з технікою - як шкідництво. За подібним звинуваченням відбувалися т.зв. товариські суди, після яких звинувачуваних ліквідували ударом ножа.

Жахлива сцена сталася, коли стало зрозуміло, що серед учасників є дівчина на сьомому місяці вагітності. Для лівих революціонерів стало зрозуміло, що вона серед них зайва, - її прив'язали до дерева і залишили замерзати. Вбивство своїх товаришів здійснювалось водночас всіма, щоб навіки пов'язати себе злочиним. Вершиною шінізму стало те, що для майбутніх жертв було підготовлено місце для могили.

Через нетривалий час Цуено Морі із помічниками був заарештований за жорстокі і криваві вбивства. Психіатрична експертиза Цуена Морі встановила, що причиною його злочинів стала жага влади, поєднана із самолюбством і потребою постійного самоутвердження. Хоч непримирненість і жорстокість є національною характерною особистістю японців, особливо рисою якої є фанатична відданість своїй групі (сім'ї, партії, фірмі), але ніщо не могло виправдати у очей японців цей злочин. До батьків учасників революційного походу з усіх куточків країни надходили листи і телефонні дзвінки з погрозами. Багато з батьків не витримали ганьби: хто назавжди покидав службу, а хто і здійснював самогубство, щоб спокутувати гріхи дітей.

Фіналом цієї трагедії стали дванадцять тюремних листів Цуено Морі. Кожний з них починався так: "Шановні панове! Приношу Вам свої вибачення за те горе, яке причинив. В результаті моїх жорстоких дій Ваш син (або дочка) були позбавлені життя на горі Харуна в префектурі Гумма приблизно о восьмій годині тринадцять п'ять хвилин вечора. Ми вирішили, що він став зрадником по відношенню до "Червоної Армії" і довго переконували його зізнатися, і навіть застосовували фізичну силу, але він наполегливо відмовлявся. Тоді по-товариському засудили Вашого сина (дочку) і підали його мученицький страті. Я вважав, що усуненням ненадійних товаришів ми

відрубемо засохлі гілки з нашого дерева і подаємо приклад іншим. Ваш син залишив цей світ, щоб повернутися до нас у наступних народженнях. Ми похоронили його у вісімнадцяти метрах від нашого табору на південному схилі гори Харуна.

Після нашого арешту я вказав поліцейським могилу Вашого сина (дочки) і вимагав, щоб його тіло було якнайшвидше доставлене Вашій сім'ї.

З повагою кланяюсь Вам, - Цуено Морі, заступник командира "Червоної Армії".

Після написання листів, він розірвав рушник на маленькі стрічки, зв'язав їх вузликами, зробивши на іншому кінці петлю, прив'язав їх до низького столу і просунув в петлю шию. Так легко і спокійно позбавив себе життя Цуено Морі. І не зрозуміло, чого тут більше - філософії буддизму чи революційної самозреченості.

Завершальний висновок по темі

Природа тероризму здебільшого пояснюється соціальними чи економічними змінами. Проте важливим є дослідження національного чи культурного фактору у носіїв терору. Аже вони вносять свої особливості для розуміння і вирішення проблеми.

Часто жорстокість терориста межує із психологічною нестійкістю суб'єкта. З'являється вона тоді, коли переривається зв'язок із національним, традиційним укладом життя, порушуються світосприйняття і руйнуються моральні норми. А коли у людини вісунті принципи, вона порушує будь-які моральні норми і здатна на злочин. Саме тоді легко заразити молодь космополітичними теоріями, повірити у своє призначення змінити світ.

Хіба не такі близькі нам проблеми споживацької культури, глобалізації економіки, руйнування сім'ї, нехтування материнства, урівняння чоловіка і жінки до повної тотожності, одностатеві стосунки, "шивка" їжа, індустрія розваг як сенс життя тощо. Саме такі цінності зараз пропагують у нашому суспільстві, і проти яких повстають і ліві революціонери і традиціоналісти. Проблема полягає тільки в тому, що є суттєва різниця за що борються... Є боротьба за ідеали свободи, які формують особистість як частину національного організму, для якої обов'язок і відповідальність перед минулим і прийдешнім є сенсом життя, коли людина може самотійно вирішувати свою долю. Але є боротьба проти політики визиску, економічної експансії, державної експлуатації тощо. Ця війна фанатична і непримирнена, але приречена вона на поразку, бо руйнує існуючий стан речей задля нового штучного суспільного ладу, забуваючи про свою країну. Кожна держава має свої принципи і особливості розвитку, які не можна ставити в жертву економічній доцільності, хто б їх не проповідував - капіталіст чи анархіст...

На жаль, світова історія має приклад японської "Червоної Армії", коли молоді люди посвятили себе боротьбі не за ідеали Батьківщини, а руйнізації світової економічної системи в ім'я обудини утопічних теорій.

Кожен поважаючи себе чоловік чи жінка прагне знайти своє покликання і присвятити своє життя певній меті. Наша перевага в тому, що ми знаємо для чого жити і за що боротися. Віра наша сильна - ми переможемо!..

Ярослав Іляш,
Молодіжний Націоналістичний Конгрес

Повстанська Ватра - 2005. Зголошення триває!

Вже не один рік патріотична громадськість України добивається визнання вояків ОУН-УПА на державному рівні. Молодіжний Націоналістичний Конгрес від свого заснування бере у цих проєсах найактивнішу участь, виступає ініціатором і відвідувачем багатьох акцій, спрямованих на донесення правди про ОУН-УПА насамперед до молоді. На початку 2002 року напередодні 60 річчій Української Повстанської Армії в лавах нашої організації народилася ідея проводити щорічний таборовий зліт молоді, присвячений саме боротьбі УПА. Так народилася "Повстанська ватра".

Перший таборовий рік на теренах Рівненської та Волинської областей було водночас проведено два табори, які розташовувалися на території

колишньої Колківської республіки - українських земель, повністю звільнених УПА від нацистів під час II світової війни. Саме тут діяла українська державна адміністрація, функціонувала система освіти. Крім того, на теренах Колківської республіки провадилася велика кількість вишколів для старшин і вояків УПА. Тоді у таборі взяло участь близько 350 студентів та школярів.

Наступного, 2003 року, Всеукраїнський молодіжний вишкільний табір "Повстанська Ватра" зібрав понад 200 учасників неоподілі від смт. Кошки Волинської області.

Що таке "Повстанська ватра" зараз? Насамперед, це зліт патріотичної молоді з усієї України, це табір-жамборі, де активісти молодіжних організацій діляться досвідом та

вишколюються. На відміну від суто вишкільних таборів, програма "Ватри" є м'якшою - більше часу займають конкурси, розваги, інтелектуальні та спортивні ігри. Проводяться й фестивалі. Однак, присутня і вагомий вишкільна частина - лекції з історії ОУН-УПА, націоналістичного руху, ідеології українського націоналізму тощо. Також відбуваються і практичні вишколи з мандрівництва, виживання, табірництва, рукопашу, теренові ігри та смуги перешкод. За давньою таборовою традицією - кожен день завершується цікавою ватрою.

Усіх охочих випробувати себе - взяти участь у таборі "Повстанська Ватра-2005" просимо зголошувати за адресою ЛПП МНК, поданою нижче. Табір проходиться на теренах Вінниччини з 21 по 25 вересня.

Ти можеш знайти нас:

Львів - вул. Ярошуків, 10, (03322) 2-70-95, mnk.volyn@ua.fm, 8-097-750-97-69 (Анарій)

Рівне - 8-066-203-98-96 (Василь), mnk.berezne@ua.fm

Тернопіль - бульв. Шевченка, 23, к.60, 8-067-753-02-68 (Христя), chrustyk@mail.ru

Львів - 8-097-945-00-05 (Анарій), 8-050-371-29-34 (Павло), mnk.lviv@ua.fm

Коломия - в. Кобринського, 10, (03433) 4-75-59, 8-066-360-63-42 (Сашко)

Івано-Франківськ - 8-066-720-93-86 (Віктор)

Запоріжжя - 69118, м.Запоріжжя, а/с 7173, zpmnk@ukr.net, 8-067-750-06-71 (Дмитро)

Вінниця - вул. Пушкіна, 11 (0432) 35-47-39, ukrainer@ua.fm, mnk_vin@ua.fm

8-097-729-41-63 (Олег)

Суми - вул. Горького, 2 (0542) 21-03-29, mnk.sumy@ua.fm

Харків - 8-097-679-53-88 (Павло), mnk.kharkiv@ua.fm

Чернігів - 8-066-206-23-98 (Денис), mnk.chernigiv@ua.fm

Закарпаття - смт.Тереса, вул. А.Україні 21 (01314) 5-15-81

Кіровоград - mnk.kirovograd@ua.fm, 8-066-322-76-75 (Сергій)

Донецьк - (06278) 98-14-6 (Василь)

Луганськ - 8-097-93-68-331, 8-097-692-05-06 (Степан), holobor@hotmail.com

Київ - mnk.kyiv@ua.fm, 8-097-997-68-05 (Сашко)

Якщо Ти:

- патріот України
- прагнеш творити Історію;
- хочеш мати вірних друзів;
- цінуєш життя, повне пригод;
- здатний до рішучих дій

СТАВАЙ ДО НАШИХ ЛАВ!

Ти можеш завітати до нас на збори шоп'ятини о 18-00 за адресою ЛПП МНК

Щоб вступити в МНК,

- Тобі потрібно:
- усвідомити обов'язок перед Нацією і Батьківщиною;
- прийняти усвідомлене рішення;
- мати 14 повних років;
- зголошитися до найближчого територіального осередку МНК

Віддруковано з готових оригінал-макетів у ВАТ "Вінницька обласна друкарня" (ЛПП Карпачова Н.А.), м. Вінниця, вул. Київська, 4, 4ХА3 4 ум. друк. арк., друк офсетний, № зам.

Наклад 10000 прим.

Редакція застерігає за своєю правдою редагувати та скорочувати тексти

Редакція не несе відповідальності за думки, висловлені авторами

При передруці посилання на "ТЕРЕН" обов'язкове

www.UkrNationalism.org.ua

e-mail: mnk@ua.fm, info_mnk@ua.fm